

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Erling Dinesen (S):

Jeg kan gøre det ganske kort. Jeg er tilfreds med, at det meget hurtigt er lykkedes at nå til næsten enighed i udvalget om det forslag, som foreligger om fremrykkelse af reguleringstidspunktet for arbejdsløshedsdagpengene. Det er kun de konservative, som er gået imod. Der foreligger et ændringsforslag af rent teknisk karakter, som vi kan tiltræde, og vi kan i det hele gå ind for betænkningen.

Simonsen (KF):

Vi gav allerede under første behandling af dette lovforslag udtryk for betænkelighed ved at fremrykke tidspunktet for regulering af arbejdsløshedsforsikringsloven. Vi har nu under udvalgsarbejdet fået en redegørelse for beskæftigelsessituationen på baggrund af en undersøgelse, som er foretaget af arbejdsformidlingen pr. 16.-18. januar i år, hvoraf det fremgår, at der ikke er særlige beskæftigelsesmæssige problemer med baggrund i energikrisen. På denne baggrund og i betragtning af, som vi også gjorde rede for under første behandling, at der er andre tidspunkter, hvor lønningerne har været stærkere stigende, end tilfældet har været i dette år, finder vi ikke nogen som helst rimelig motivering for at begynde at ændre på en i forvejen udmærket arbejdsløshedsforsikringslovgivning.

Vi må derfor meddele, at vi ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1-2 og ændringsforslaget om indsættelse af en ny paragraf.

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod

dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om Danmarks biblioteksskole.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 30) findes i tidenden sp. 920)

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af udskrivningsloven og lov om særlig indkomstskat.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 17) findes i tidenden sp. 385, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 41).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Grünbaum (S):

Det er især 2 formål, der skal tilgodeses ved ændringen af udskrivningslovens regler om formuebeskatningen. Vi skal tilpasse reglerne om det skattefrie bundfradrag til stigningen i ejendomsværdierne ved 15. almindelige vurdering, og vi skal også tilpasse formuebeskatningen til den udvikling i indkomstskatten, der har fundet sted siden de nuværende regler for formueskatten første

[Grünbaum.]

gang blev anvendt, dvs. i 1970. Det er de to hovedopgaver, der foreligger for os ved revision af udskrivningsloven.

Hvad det sidste angår — altså tilpasningen til indkomstbeskatningens udvikling — har finansministeren nu oplyst i et svar til udvalget, at ministerens eget forslag vil betyde, at stigningen fra 1970 til 1973 bliver på ca. 35 pct. over for en samtidig stigning i indkomstskatten på 68 pct., altså det dobbelte. Sagt på en anden måde: stigningen i formueskatten bliver, hvis regeringens forslag gennemføres, kun på det halve af stigningen i indkomstskatterne. Ministerens forslag opfylder således på dette punkt slet ikke det formål, som ministeren selv har angivet for ændringen.

Heroverfor står ændringsforslag nr. 2, der er stillet af socialdemokratiet, centrumdemokraterne og SF. Dette forslag vil betyde en stigning i formueskatten fra 1970 til 1973 på knap 60 pct., altså også mindre end stigningen i indkomstskatten i denne periode, men dog en væsentlig bedre tilpasning og bedre i overensstemmelse med det formål, som ministeren selv har angivet i sin fremsættelsestale.

Hvad det første punkt angår — altså reguleringen af det skattefrie beløb — er der ikke tvivl om, at en forhøjelse af dette beløb til 400.000 kr. må siges at være en særdeles passende regulering og i hvert fald ikke er for lidt efter vores opfattelse. Vi må her huske, at det er nettoformuen, det drejer sig om, altså formuen efter fradrag af alle den pågældende skatteydere gældsposter. Det er jo også en ganske kraftig forhøjelse af det skattefrie beløb, der er sket gennem de senere år. I 1965-66 var det skattefrie beløb kun på 90.000 kr. Med de 400.000 kr., som vi nu foreslår, er vi oppe på mere end det firedobbelte af det skattefrie beløb, man havde i 1965-66.

Imidlertid vil vi gerne i mit parti gå ind for en vis yderligere lempelse for de mindre formuer, det er vi ikke imod. Vi finder som sagt, at de 400.000 kr., som vi også havde i vores oktoberforslag, er et rimeligt beløb, som bør fastholdes, men vi accepterer de 9 promille, som regeringen har foreslået i stedet for de 10 promille, som vi havde i vores oprindelige forslag. Derved opnås der en

yderligere lempelse i formueskatten for de mindre formuer, idet vi samtidig foreslår en vis omlægning af formuebeskatningen, således at de større formuer får en noget højere skattesats, nemlig 12 promille for den del af formuen, der overstiger 3 mill. kr. Vi går således ret højt op med lempelsen i skattesatsen, men forudsætningen herfor må så være, at de større formuer kommer til at bidrage til denne lempelse; det mener vi er rimeligt.

Som et tredje punkt udover de 2 formål, jeg allerede har nævnt, vil jeg gerne pege på et mere overordnet, generelt formål, som vi også må have med i alle vore skattepolitiske drøftelser. Det er hensynet til at opnå en bedre balance i vores skattesystem som helhed. Der er ikke tvivl om, at indkomstskatten er kommet for højt op. Det er vi vist alle enige om. Jeg skal ikke fordybe mig i den diskussion i dag, kun sige, at når vi er enige herom, er det meget svært at se berettigelsen i regeringens forslag — for slet ikke at tale om det ændringsforslag til regeringsforslaget, der er stillet af fremskridtspartiet og de konservative, om en yderligere meget betydelig lempelse for formueejerne, en lempelse, der i provenutab andrager ikke mindre end 150 mill. kr. Dette ændringsforslag taler efter min mening for sig selv. Jeg behøver ikke nærmere at kommentere det. Vi må naturligvis afvise dette forslag, alene fordi det yderligere forringer den samlede balance i vores skattesystem. Det drejer sig om at få indkomstskatten ned, og der er ikke råd til lempelser på andre områder, så længe dette formål ikke er opfyldt, og slet ikke til yderligere begunstigelser specielt for formueejerne.

Hermed — og det vil jeg gerne understrege — har vi ikke taget stilling til selve princippet i det pågældende ændringsforslag og altså heller ikke afvist en ordning med en eventuel deling. Vi mener imidlertid, at dette spørgsmål bedst finder sin løsning i forbindelse med hele spørgsmålet om en eventuel ophævelse af sambeskatningen i øvrigt. Men på dette tidspunkt at forhøje det skattefrie beløb til henvend 1 mill. kr. for et ægtepar, der har formue, det finder vi aldeles forkert, i særdeleshed i den nuværende skattepolitiske situation. Jeg mener, det er direkte i strid med det, der bør være

[Grünbaum.]

hovedformålet med skattepolitikken: først og fremmest at få nedbragt indkomstskatten.

Vi vil derfor stemme imod ændringsforslag nr. 3 fra fremskridtspartiet og de konservative. Det samme gælder vor stilling til ændringsforslag nr. 1 fra fremskridtspartiet, mens vi anbefaler at man stemmer for ændringsforslag nr. 2.

Afslutningsvis skal jeg gentage, at vi går ind for en rimelig tilpasning af det skattefrie formuebeløb, og at vi også, som det fremgår af ændringsforslag nr. 2, vil medvirke til en yderligere lempelse for de mindre formuer i forhold til det, der var indeholdt i vort eget forslag, som var til behandling her i tinget i oktober-november måned.

Vi har altså ikke under udvalgsarbejdet stået stejlt på vort eget oprindelige forslag. Vi har bøjet os, vi har villet forhandle. Jeg kan kun beklage, at regeringen ikke har vist nogen som helst forhandlingsvilje i denne sag. Man vil åbenbart — måske endda koste, hvad det vil — have gennemført sit eget tidligere stillede forslag ganske uændret. Det er en efter min opfattelse demonstrativ stædighed fra regeringens side, en stædighed, som folketingets arbejde absolut ikke er tjent med og slet ikke i en situation, hvor der er så stærkt behov for samarbejde, og hvor regeringens politik jo i øvrigt tilsigter væsentlige begrænsninger i befolkningens og i det offentliges forbrug. At ville gennemføre betydelige lempelser i en sådan situation specielt for formueejere er simpelt hen urimeligt. Vi mener, det er en dårlig og en ufornuftig politik.

Glistrup (FP):

Formueskatten har en bundgrænse på 300.000 kr. En sådan lovteknik, hvor man har et fast kronebeløb som bundgrænse, nødvendiggør naturligvis i inflationstider, at folketinget fra tid til anden foretager reguleringer af bundgrænsen, og det er en fast tradition i dette høje ting, som fremskridtspartiet kan tiltræde, at man foretager disse

reguleringer, hver gang man har haft almindelige ejendomsskyldvurderinger, hvorved formuerne jo i særlig grad vokser springvis. Man foretog således den sidste forhøjelse til de 300.000 kr. efter 14. almindelige vurdering pr. august 1969, hvor man forhøjede fra 200.000 kr. med 50 pct. op til de 300.000 kr., og nu er, så vidt jeg forstår, alle medlemmer af dette ting, i hvert fald alle medlemmer, der er repræsentanter i skatteudvalget, enige om, at de 300.000 kr. skal forhøjes yderligere.

Hr. Grünbaum m.fl. har foreslået, at vi nok en gang lægger 100.000 kr. på, så vi kommer op på 400.000 kr., mens regeringen har foreslået, at vi nok en gang forhøjer med 50 pct., således at vi kommer op på 450.000 kr. Det kan jo ikke ophidse særligt, om man nu vælger en bundgrænse på 400.000 kr. eller på 450.000 kr. for at modsvare de mellemliggende 4 års inflation. Vort skøn i fremskridtspartiet er, at regeringen har fundet frem til det mest passende resultat ved at foretage en 50 pct.s forhøjelse igen, og derfor vil vi foretrække regeringsforslaget om 450.000 kr. fremfor hr. Grünbaums forslag om de 400.000 kr.

Ændringsforslag nr. 2 fra hr. Grünbaum med flere røde kabinetsmedlemmer går imidlertid ikke blot på dette lidet ophidsende spørgsmål, om bundgrænsen skal være det ene eller det andet, men det indeholder yderligere en reel skærpelse af formueskatten, nemlig formueskatten for de formueejere, der ejer over 3 mill. kr. i skattepligtig formue. Forslaget går ud på, at beskatningen for de dele, der ligger over de 3 mill. kr., ikke skal indskrænke sig til de hidtidige 9 promille, men der skal ske en virkelig forhøjelse, en forhøjelse fra 9 promille op til 12 promille. Det er sikkert noget, som man i allerhøjeste grad kan få store dele af vælgerbefolkningen til at forstå, at det er urimeligt, at disse millionærer, der ejer over 3 mill. kr., ikke skal bidrage med noget mere til den samlede samfundskage. Det er jo således, at den misinformation i Danmarks radio, som navnlig hr. Erhard Jakobsen er

[Glistrup.]

frontkæmper imod, er gået ud på at forsøge at fortælle befolkningen, at man kan bare skære noget mere fra disse fæle millionærer, og det skulle bare mangle, at disse millionærer ikke skal afgive noget mere af samfundskagen. Hr. Erhard Jakobsen har imidlertid ret, når han siger som radiorådsmedlem, at det er en fejlagtig information til befolkningen. De formueejere, som har en formue, der ligger over 3 mill. kr., vil jo ikke blive ramt noget særligt af hr. Grünbaums forslag, idet man jo ikke vil nedskære forbruget med så meget som en millimeter af en dobbelt belagt rejemad, fordi man skal til at betale 12 promille i skat i stedet for 9 promille. Nej, det, det vil gå ud over, er simpelt hen arbejdspladserne. Den kapital, der skal opbygge de danske arbejdspladser, vil blive udhulet i højere grad. Det er et arbejderfjendsk og asocialt forslag, som hr. Grünbaum har fremsat om 12 promilles beskating af formue ud over 3 mill. kr. Det er sådan, man reelt samfundsøkonomisk må anskue det forslag, der her er tale om.

Fremskridtspartiet vil ikke gå med til denne forfølgelse af minoriteten af den danske befolkning, der ejer 3 mill. kr. i skattepligtig formue, idet følgen heraf først og fremmest vil blive, at i stedet for at der bliver bygget arbejdspladser, som de mennesker typisk gør med den del af formuen, får man nogle flere penge over i de offentlige kasser. Den slags penge ligger vitterligt bedre i borgernes lommer. Vi opfordrer til, at man stemmer imod ændringsforslag nr. 2.

Inden for formuebeskatningsområdet er der også stillet ændringsforslag nr. 3, og det er et ændringsforslag, som i allerhøjeste grad må få alle i denne sal, som ude i landets forsamlingshuse, store og små, har talt om, at man skal ikke straffe ægteskabet herinde fra Christiansborg, til at rejse sig og stemme ja. Det er et forslag om, at ægtefæller bliver bedre stillet formueskatteretligt end papirløst samlevende personer. Det er et forslag om, at man ved beregning af ægtefællers formueskat deler formuen i to lige store dele. Derfor må alle, som i ord og fine falbelader gør sig til talsmænd for, at vi ikke skal straffe ægteskabet herindefra, være selvstændige tilhængere af ændringsforslag nr. 3, der jo desværre ikke har hr. Jens Møller som medforslagsstiller, men som forhå-

bentlig får ham som medstemmer, når vi skal til at stemme om det.

Det er endvidere et forslag, som alle, der kæmper på fronterne for rødstrømper og gulstrømper og hvidstrømper, og hvad de ellers hedder, må gå ind for, for den umyndiggørelse, der er sket af kvinden i formueskatteretlig henseende igennem alle årene siden 1903, foreslår vi ophævet, sådan at kvinden, også den gifte kvinde, bliver fuldt ligestillet med manden med hensyn til formueskat. Vi glæder os til at se fru Hanne Reintoft og de andre rejse sig og stemme for ændringsforslag nr. 3, således at vi ikke skal se i „Kvinden og Samfundet“'s martsnummer, at man kan sige: hvor var de henne, alle de store og små repræsentanter for kvindesagen, da det virkelig gjaldt, da der virkelig var en afstemning, hvor man kunne få brudt et halvfjerdsårigt mandsvælde på dette område, som vi taler om her? Derfor må det være væsentligt at stemme for ændringsforslag nr. 3.

Der er en lunkenhed over for ændringsforslag nr. 3. Der er en lunkenhed, som har fundet udtryk i betænkningen, idet man i betænkningen siger, at vi skal afvente en betænkning fra det udvalg, som det ærede medlem hr. Dahlggaard har det kors at bære efternavn sammen med — et udvalg af de sædvanlige samlinger af professorer og cand.polit.er o. lign., der har spoleret den danske skattelovgivning igennem de senere år. Nu sidder de i dette Dahlggaardudvalg og skal afgive en betænkning i løbet af nogle uger igen, og det skal vi vente på, mener udvalgsbetænkningens flertal. Det er aldeles urimeligt at vente på, hvad de herrer har at sige. De plejer sjældent at have noget godt at sige, som kan føre til forbedring af den danske skattelovgivning. Jeg kan i hvert tilfælde uden at have set betænkningen sige, at de kan ikke have noget nyt at sige. Alt hvad der kan siges af nyt, muligt og umuligt, om ægtefællebeskatningen er sagt for længst, og derfor er der ingen grund til for flertallet i udvalget at køre på frihjul og anbefale at stemme imod ændringsforslag nr. 3 ud fra den tankegang, at der nok kommer noget nyt og genialt frem fra Dahlggaardudvalget. Jeg skal love for, at der kommer i hvert tilfælde ikke noget nyt frem, og jeg kan næsten love for, at der heller ikke kommer noget genialt frem fra dette Dahlggaardud-

[Glistrup.]

valg. Derfor kan det ikke være nogen undskyldning.

Hr. Grünbaum gav her fra talerstolen for lidt siden en anden begrundelse for at stemme imod ændringsforslag nr. 3. Han siger — og det må jo overfladisk set varme en fremskridtsmands hjerte — at det, det gælder om i dette land, er, at fejlene begået af disse mennesker, der nu har mishandlet indkomstskatten i årevis, skal redresseres, vi skal alle gå i kamp mod dem, der har vedtaget indkomstskattestigning år efter år op igennem 1960'erne, og vi skal nu til at lette indkomstbeskatningen. Det lyder særdeles rimeligt, men, hr. Grünbaum: formueskatten er intet andet end en ekstra skat på formueindtægter; det er ikke nogen skat på formue, som der ligger i ordet, det er en ekstraskat på formueindtægter, og derfor er formueskatten i virkeligheden en form for indkomstbeskatning. En særlig type af indkomster bliver kraftigere beskattet efter det danske system, hvor vi har formueskatten. Derfor fører hr. Grünbaums tankegang om, at vi skal lette indkomstskatten, også til, at vi skal lette formueskatten med disse 150 mill. kr.

I øvrigt savner jeg en oplysning fra finansministeren, når han siger i sit svar på spørgsmål nr. 2 fra udvalget, at vort ændringsforslag koster 150 mill. kr.

I forhold til hvad? Vi har efterhånden hørt så mange tal angående provenutab, men hvad er tallet set i forhold til? Det vil jeg gerne for en ordens skyld have at vi får oplyst. Men uanset om de 150 mill. kr. skal ses i forhold til det ene eller det andet, er fremskridtspartiets hjerte med kvindesagsforkæmperne og med dem, der ikke vil have straf på ægteskabet; fremskridtspartiet vil stemme for ændringsforslag nr. 3.

Det lovforslag, som vi nu skal stemme om, indeholder ud over forslag om formueskat også nogle regler om dødsbøbeskatning. Her var forholdet jo det, at frem til 1970 var vi så lykkelige i Danmark, at indkomstbeskatning af dødsboer stort ikke spillede nogen rolle. Det var vel i og for sig en rimelig ordning, vi havde frem til 1970, for ved dødsfald kommer der i den grad pengetryk på familierne i forbindelse med, at man skal skifte, flytte til andre forhold, sælge virk-

somheder o.lign. Derfor er det særlig urimeligt, at det offentlige tager den fede luns af kagen. Vi har i forvejen nogle meget høje — og af hr. Grünbaum stærkt forhøjede — arveafgifter, som skal udredes af likviderne ved dødsfald, og derfor er en yderligere indkomstbeskatning oven i alle disse byrder, der indtræder ved dødsfald, i sig selv en pestilens. Det fik vi imidlertid i 1970. Skattesatsen blev sat til 35 pct., og det var i og for sig logisk, for det var så nogenlunde det niveau, som andre juridiske personer bliver beskattet med; aktieselskabsbeskatningen er som bekendt reelt omkring 34 pct., 36 pct. minus nogle fradrag, og 35 pct. minus nogle fradrag for dødsbøbeskatningen, det var altså logisk. Det var i og for sig også logisk at forhøje disse 35 pct. til 40 pct., når man, som hr. Grünbaums regering gerne ville, vil have aktieselskabsskatten sat op, sådan at den steg fra de 34 pct. til 40 pct. Det var logisk at sige, at så må dødsbøbeskatningen følge med. Men efter at den nuværende regering har opgivet at forhøje aktieselskabsbeskatningen fra de ca. 34 pct. til 40 pct., er det meget svært at se logikken i, at man skal forhøje indkomstbeskatningen af dødsboer fra 35 pct. til 40 pct.

Det er aldeles urimeligt at forøge indkomstbeskatningen, og jeg skal love både denne regering og kommende regeringer, der udgår af dette ting, at fremskridtspartiets medlemmer ikke er valgt ind i dette ting for at stemme for forhøjelser af indkomstskatteprocenter, og derfor kan vi selvfølgelig heller ikke medvirke til forhøjelsen fra 35 pct. til 40 pct. af dødsboindkomstbeskatningen. Vi er godt klar over, at dér kommer vi herrer og damer til at ride alene, men vi rider med stolthed som det eneste parti i salen — i hvert fald at dømme efter udvalgsbetænkningen — som er indstillet på at afvise forhøjelsen af indkomstbeskatningen på dødsboområdet.

Der har under udvalgsbehandlingen været inddraget yderligere et problem vedrørende dødsbøbeskatning, nemlig forhøjelse af passivposterne, disse poster, som skal være kompensation for, hvad arvingerne senere skal betale i skat. Disse poster blev fastsat pr. 1. januar 1970 efter dagældende skattniveau, og derfor er udvalgets drøftelser om, at det var rimeligt nu at forhøje disse pas-

[Glistrup.]

sivposter, fordi de almindelige og særlige indkomstskatter er forhøjet siden 1970, særdeles logiske.

Når fremskridtspartiet ikke kan medvirke til forhøjelse af disse passivposter, hænger det sammen med den eneste logiske begrundelse herfor: at disse passivposter skal modsvare et øget skattetilsvare for arvingerne ud i fremtiden. Men da fremskridtspartiet jo går ind for total afvikling af indkomstskatten over en kortere årrække, er det urimeligt at give arvingerne flere fordele i form af forhøjede passivprocenter. Og det må være den logiske begrundelse for, at heller ikke andre partier har fulgt de intentioner, der var bl. a. fra Erhvervenes Skatteudvalg, om at forhøje passivposterne, for selvfølgelig burde de forhøjes, hvis der var nogen, der troede, at vi havde indkomstskat i Danmark om 4, 5, 6, 8 eller 10 år, hvor arvingerne skal til at realisere de ting, de nu får udlagt i arv fra de dødsboer, der behandles i øjeblikket.

Fremskridtspartiet er glad for denne indirekte påskønnelse af fremskridtspartiets forslag om afvikling af indkomstskatten; de direkte påskønelser har det jo hidtil skortet noget på, så vi må være taknemlige for lidt og siger tak for denne imødekommenhed og forståelse for fremskridtspartiets synspunkter.

Jens Foged (V):

Må jeg som indledning sige til hr. Grünbaum, at den tidligere regering kunne have friet os for mange af de debatter, vi har haft nu i det sidste halve år, hvis den tidligere regering havde taget højde for den 15. almindelige vurdering på det tidspunkt, hvor vi andre gjorde opmærksom på, at nu kom den 15. almindelige vurdering, og at den 15. almindelige vurdering ville få de og de konsekvenser; så ville det være rigtigst over for befolkningen, at man allerede dengang, altså i fjor, havde taget højde for, hvad man ville gøre, sådan at den enkelte skatteyder var vidende om, hvilke konsekvenser en sådan vurdering havde.

Så når hr. Grünbaum nu her i dag ikke er enig med regeringen i de forslag, som stort set fører den 14. almindelige vurdering à jour op til 15. almindelige vurdering, er det sådan set regler, der vender tilbage på ham

selv. Han kunne som finansminister i sin tid allerede dengang være kommet med forslag, så havde vi været fri for et halvt års drøftelser. Jeg må ganske vist indrømme, at så havde vi nok heller ikke fået valg, og det er nok det, som er det eneste gode ved den 15. almindelige vurdering, at den fik fremkaldt et valg, og et valg på en sådan måde, at skattelovgivningen nu ikke mere skal præges af, at det er socialistisk folkeparti, der skal dirigere det hele.

Der er vel ikke noget underligt i det, når jeg i dag siger, at venstre er enig med regeringen i det lovforslag, der foreligger, og derfor altså ikke enig i de ændringsforslag, som er fremsat. Vi vil stemme imod alle 3 ændringsforslag.

Hr. Grünbaum bruger nu som begrundelse over for formueskatten, at da der er 68 pct.s stigning i indkomstskatten og 35 pct.s stigning i formueskatten, har de ikke holdt trit. Jeg kommer nu til den stik modsatte konklusion, nemlig at når der er 68 pct.s stigning i indkomstskatten, kan man ikke være bekendt også yderligere at forhøje formueskatten; det må være konsekvensen af det. Når hr. Grünbaum senere siger, at han indrømmer, indkomstskatten er rent for høj, ja, så er hans konklusion, at formueskatten skal hæves, jo endnu ringere.

Så jeg finder, at det lovforslag, regeringen har fremsat, ligger som en naturlig ajourføring, og vi føler, at det må være det, befolkningen har krav på, rent bortset fra at vi nok er tilhængere af, at formueskatten måske slet ikke skulle være så høj, men dér er de politiske muligheder jo ikke til stede. Vi er ikke ubetinget tilhængere af formueskatten, det vil jeg gerne sige; kunne vi komme ind på en anden måde at harmonisere disse områder på, ville vi meget hellere det.

Med hensyn til spørgsmålet — det er ændringsforslag nr. 1 — at føre procenterne à jour, mener vi om de 35 pct., der er foreslået hævet til 40 pct., at indkomstskattereglerne havde denne forhøjelse og derfor skal de også have det i dette tilfælde.

I det tredje ændringsforslag, hvor spørgsmålet drejer sig om den sambeskattede hustru, er det, som om man her såvel fremskridtspartiet som det konservative folkeparti vil slå sig til ridder på, at de er mere venlige over for ægteskabslovgivning og sambeskatning end de andre partier. Dér

[Jens Foged.]

Må jeg medgive hr. Grünbaum, at det har vi andre partier også beskæftiget os med et stykke tid, og ingen af de to partier kan da mene, at disse 3 linjer i dette ændringsforslag virkelig kan klare dette problem. Hvis vi endelig vedtog disse 3 linjer, ville vi gå ud i et kaos af regler, som ville være langt mere uretfærdige end dem, vi har. Det ved de gode forslagsstillere udmærket, det ved hr. Glistrup udmærket, det ved hr. Hagen Hagensen, der er formand for skatterådsmedlemmerne i dette land, udmærket: disse regler er ikke regler, der er færdigudarbejdede, det er regler, der får konsekvenser, så det ville blive ringere i stedet for at blive bedre.

Dér må vi altså sige, at når der kommer en betænkning fra et nedsat udvalg, vil vi se på dets resultater. Vi er ikke i stand til at håne et sådant udvalg så meget på forhånd, som hr. Glistrup gør; vi mener, at dette Poul Dahlgaard-udvalg nu har bebudet, at det snart kommer med alle de forskellige konsekvenser, der kan være af at ændre disse love. Det vil vi meget gerne se på, vi er særdeles positivt indstillet over for det. Vi ønsker disse sambeskatningsregler væsentligt ændret, sådan at der ikke bliver skat på ægteskab. Det skal ikke være grundlaget for i dag at stemme imod dette lovforslag; det skal være sådan, at i løbet af meget kort tid — og jeg beder den højtærede finansminister om at bemærke, at ved meget kort tid forstår vi inden 1. januar 1975 — er der vedtaget love i dette folketing, hvor sambeskatningen er væsentligt ændret i forhold til det, som vi i dag står med.

Med disse begrundelser for at stemme imod ændringsforslagene anbefaler jeg, at vi stemmer imod alle 3 ændringsforslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan sige, at det radikale venstre kan ikke støtte nogen af de stillede ændringsforslag.

Fra socialdemokratiet, fra centrum-demokraterne, fra SF — det ligner jo næsten et rødt kabinet — foreligger der et forslag om at skærpe formuebeskatningen for de mindre formuer ved at nedsætte grænsen for beskatning fra 450.000 kr. til 400.000 kr., og der ligger så i den anden ende et forslag om at forøge og skærpe beskatningen for formuer af millionstørrelse.

Vi kan heller ikke støtte det forslag, der foreligger fra fremskridtspartiet og fra konservativ side, som i realiteten er et forslag om, at for familier skal den skattefrie bundgrænse forhøjes fra det, som regeringen har foreslået, 450.000 kr., til 900.000 kr. Dette vil være urimeligt i den nuværende situation. Må jeg ikke, selv om det er en andenbehandling; sige: rent principielt er jeg tilhænger af, at vi har en rimeligt skarp, og jeg understreger udtrykkelig en rimeligt skarp, indkomstbeskatning. Den, vi har i øjeblikket, virker hverken rimeligt eller skarp i adskillige situationer, til gengæld urimeligt skarp i andre situationer. Men når vi har en rimelig indkomstbeskatning, og vi har en tilstrækkelig skarp arvelovgivning, er det forkert dertil at komme med en formuebeskatning. Jeg indrømmer blankt, ligesom jeg forstod på hr. Jens Foged, at i øjeblikket kan man ikke gå til at sanere vores skatte-lovgivning på dette område; vi er nødt til at vente og tage det hele sammen. Det er jo rigtigt, som det vist har været antydetheroppefra, og jeg vil gerne understrege det, at vores problem herhjemme er vores indkomstbeskatning, der, til trods for at en tidligere finansminister har påstået, det er verdens bedste kildeskatte-system, efterhånden på alle punkter virker urimeligt. Men det er jo ikke noget, man kan gå til at forandre i en hast.

Jeg har gerne villet trække disse mere principielle ting frem, altså om at formuebeskatningen egentlig slet ikke hører hjemme i et velordnet skattesystem, fordi jeg vel kan gøre det bedre end så mange andre, eftersom jeg støttede den tidligere regerings forslag om en skærpe af arvebeskatningen, og eftersom man ved, at vi er parat til fra radikal side at komme med en skarp indkomstbeskatning, men ikke en så urimelig, som vi har i øjeblikket.

Må jeg sige om selve de bemærkninger, der er faldet heroppefra i øvrigt: hr. Grünbaum talte om, at der var vist stædighed fra den nuværende regerings side. Jeg kan kun sige, at den stædighed, som den nuværende regering udviser, er intet imod, hvad den forrige finansminister udviste; det tror jeg dog nok hr. Grünbaum ved eftertanke vil give mig ret i. Hr. Grünbaums regering kunne jo have gået på forhandling om dette spørgsmål, men dengang man mente at have

[Bernhard Baunsgaard]

sit flertal i hus, var der ingen vilje til forhandling på noget punkt. Jeg beklager det, men sådan er det.

Må jeg sige lidt mere om det forslag, som hr. Grünbaum har motiveret på socialdemokratiets, centrum-demokraternes og SF's vegne. Vi har her en forholdsvis enkel beskatning. Der tales om et skattefrit formuebeløb, og der tales om en enkel promilleafgift på det, der ligger ud over det. Nu indfører man progression i det, man indfører ét stop til, og det kunne vel endda bæres, hvis man så havde taget konsekvensen fra hr. Grünbaums side og rettet en anden ting, der i forvejen er i formuebeskatningen, den såkaldte godsejerparagraf, hvor visse også meget store formuer under visse givne omstændigheder helt bliver fritaget. Jeg må sige, det forekommer mig, at der aldeles ingen grund er til at gøre denne formuebeskatning mere indviklet end nødvendigt, og hvis man endelig skal frem til en skattefri bundgrænse, er de 450.000 kr. mere i overensstemmelse med de principper, vi hidtil i folketinget har lagt til grund for den skattefri bundgrænse, end de 400.000 kr., som man kommer med, rent bortset fra at det jo først og fremmest er formuer af beskeden størrelse — beskeden i betragtning af den inflation, vi har haft, og de jordprisstigninger og stigninger for parcelhuse, vi har haft — der er tale om.

Jeg beklager, men vi kan ikke på noget punkt give tilslutning til ændringsforslagene, naturligvis heller ikke — lad mig nævne det til sidst — til det særlige med ophævelse af sambeskatningen for mand og kone, for så vidt angår formuebeskatning. Det turde dog være et mærkeligt sted at begynde, når man vil ophæve de urimeligheder, der findes ved, at kvinden ikke kan betragtes som et ligeberettiget medlem i skattemæssig henseende af samfundet: at begynde lige netop ved formuen. Vi må dog vist hellere vente den måned eller halvanden, så vi kan begynde det rigtige sted, ved det, som dog trods alt har den største betydning for de fleste mennesker, nemlig indkomstbeskatningen.

Hagen Hagensen (KF):

Vi stiller os i det konservative folkeparti, som det fremgår af betænkningen, positivt

over for regeringens lovforslag, for så vidt angår ajourføring af satser i dødsbøbeskatningen, herunder også ajourføringen af den skattesats for indkomstbeskatningen for dødsboer, som er udtrykt i lovforslagets § 1, nr. 2.

Når vi gør dette, følger også deraf, at vi ikke kan stemme for ændringsforslag nr. 1, som er stillet af fremskridtspartiet, der vil fastholde, at indkomstbeskatning af dødsboer alene fortsat skal være 35 pct. Når man ajourfører de øvrige satser, hvorved yderligere en del boer ikke vil komme op og blive skattepligtige, har vi intet at indvende imod forhøjelsen af indkomstskatten for dødsboer fra 35 til 40 pct.

Derimod vil jeg gerne have lov til at gøre et par bemærkninger til bilag 2 til betænkningen, en skrivelse, som Erhvervenes Skatteudvalg har sendt, og hvorpå der foreligger ministersvar i bilag 3. Det drejer sig om det i øvrigt ret vanskelige problem inden for dødsbøbeskatningen om passiveringposter i tilfælde, hvor der ikke sker beskatning, imens dødsboet behandles, men hvor man fører den skjulte skattebyrde videre, således at der fortsat er udgangspunkt i den afdødes anskaffelsessum. Dér giver man altså en passivpost, således at den, der til sin tid kommer til at betale skat, har noget at, om jeg så må sige, kunne stå imod med.

Nu er forholdet det, at når man, siden loven blev vedtaget, har forhøjet den særlige indkomstskat fra dengang 30 pct. over 40 til nu 50 pct., vil det også være naturligt, at der finder en ajourføring sted af disse forhold; derfor havde det været ønskeligt, om der i forslaget havde været indeholdt eller under udvalgsarbejdet var opnået flertal for, at man også ajourførte disse passiveringposter. Jeg deler ikke finansministerens bemærkninger, bilag 3, om, at det vil være at drøfte i en større sammenhæng. Jeg mener simpelt hen, at de satser, der er gældende for den særlige indkomstskat nu, også betyder det rimelige i, at der sker en ændring af satserne for passivering både i henseende til særlig indkomstskat og i henseende til almindelig indkomstskat.

Dernæst skal jeg gøre nogle enkelte bemærkninger til de øvrige ændringsforslag, og det vil være naturligt at tage udgangspunkt i de bemærkninger, hr. Stetter under første

[Hagen Hagensen.]

behandling af lovforslaget gjorde om vort partis almindelige og principielle stilling til begrebet formueskat.

Vi finder, at det er en skat, der bør afvikles, og ud fra den betragtning må vi også kunne være medforslagsstillere til ændringsforslag nr. 3, som fremskridtspartiet oprindeligt har stillet. Hvor ofte vi vil være enige med dette parti, ved jeg ikke, men hver gang det kommer med noget, der sagligt er i orden, vil vi være det, og det må man sige dette er, om end det skal tilføjes, at dette ændringsforslag vel nok er en del af noget fra en større sammenhæng. Men når det føres frem, vil det også være naturligt, at man markerer sin stilling til formuebeskatningen, og det gør vi ved at sige, at vi finder det naturligt, at man vil dele formuen til beskatning hos samlevende ægtefæller.

Så kan det ikke nytte noget, at man fra anden side kommer og siger: det vil vi også, men bare senere. Det er naturligt at gøre det nu, og det er helt ved siden af, når hr. Jens Foged siger, at det vil medføre kaos. Det er en enkel og ligetil regel, som oven i købet ikke engang kræver nogen ændring i de blanketter, der er udsendt, og som skal danne grundlag for ansættelsen af formuen. Det vil være enkelt og ligetil at dele beløbet over med 2, det kan alle gøre, ikke mindst de, der er vant til at have med tal at gøre i ligningsarbejdet, så af den grund skal man ikke holde sig tilbage. Jeg synes egentlig også, at man skylder de sambeskattede ægtefæller at sørge for, der efterhånden bliver en ligestilling af dem med andre personer; derfor bør man stemme for dette ændringsforslag.

Vi ser hen til, at andre partier, der senere får ordet, og som har overvejelser, ved vi, ikke mindst kristeligt folkeparti, må give deres støtte. Det er det helt naturlige ægteskabsfremmende, og det er det familiepoltisk rigtige, at der bliver en deling også på dette felt. Det vil fremme ægteskabet, der jo er grundlaget for familien, og det synes vi er naturligt at gøre.

Se, nu havde det nok været nemmere at tale om ændringsforslag nr. 2; om der havde været vilje og vej til at følge os med hensyn til ændringsforslag 3, var det muligt, man kunne have forligt det hele. Men det følger af de bemærkninger, jeg allerede har gjort

om det principielle i formuebeskatningen, at vi ikke kan være enige i ændringsforslag nr. 2 om, at der skal være en højere promillebeskatning for formuer over 3 mill. kr.

Jeg skal i den forbindelse blot over for hr. Grünbaums bemærkninger om at skøffe balance i vort skattesystem sige dette, når han siger, at indkomstskatten er kommet for højt op: ja, det gælder da så sandelig beskatningen som helhed, og da formueskatten vel i de alt overvejende tilfælde tages af indkomsten, vil det jo også smitte af på indkomsten, der altså får en for hård byrde, og allerede af den grund bør man ikke sørge for, at der kommer højere formueskat, tværtimod. Det er da også direkte vendt imod den opsparing, som der er tale om man ellers vil fremme, selv om jeg erkender, det er store tal; vi skulle dog gerne se at fremme opsparingen til gavn for alle.

Med disse bemærkninger kan jeg altså sige, mit parti ikke vil stemme for ændringsforslag nr. 1 og 2, men for nr. 3, hvor vi forventer at få tilslutning fra andre partier til denne logiske følge, at man sørger for, at alle personer sidestilles i henseende til beskatning.

Børge Johansen (CD):

Mit parti kan tiltræde regeringens lovforslag med undtagelse af § 1, nr. 6, hvortil vi sammen med socialdemokratiet og SF har stillet ændringsforslag, det er det, der har nr. 2 i betænkningen.

Til lovforslagets § 1, nr. 2, har fremskridtspartiet stillet et ændringsforslag gående ud på, at indkomstskatteprocenten af dødsboer skal forblive på 35. Dette ændringsforslag kan vi ikke tiltræde, og vi tiltræder heller ikke bemærkningen om, at den foreslåede forhøjelse til 40 pct., altså en forhøjelse på 14 pct., er urimelig og uantagelig. Vi synes, den foreslåede forhøjelse må ses på baggrund af eller i hvert fald jævnføres med, at bofradraget jo samtidig forhøjes fra 25.000 kr. til 35.000 kr. — det er en forhøjelse på 44 pct. — og at den skattefri beløbsgrænse forhøjes ca. 33 pct. Det kan godt være, at likviditeten ved dødsboer somme tider kan være lidt anstrengt, men det vil der nok som regel være råd for.

Ændringsforslag nr. 3 kan vi heller ikke tiltræde, men som det er nævnt i betænkningen, er vi sympatisk indstillet over for

[Børge Johansen.]

tanken, og vi føler, at vi udmærket kan være bekendt at være så lunkne at afvente betænkningen, sådan at vi kan få lov til at se sambeskatningen ud fra en helhedsbetragtning.

Med hensyn til § 1, nr. 6, deltager vi som sagt i et ændringsforslag om det skattefrie formuebeløbs forhøjelse fra 300.000 kr. til 400.000 kr. med bibeholdelse af de 9 promille af beløb ud over de 400.000 kr., dog således, som hr. Grünbaum har forklaret, at der af formuer over 3 mill. kr. finder beskatning sted med yderligere 3 promille.

Vor deltagelse i dette ændringsforslag betyder ingeniunde, at vi er særlig store yndere af formueskat, eller at vi ikke har været opmærksom på den advarsel, der var gengivet i Skattepolitisk Oversigt nr. 7 fra 1973, men med grænsen på de 400.000 kr. mener vi at kunne friholde så, at sige alle parcelhusejere for beskatning af den formuestigning, som har været en følge af de højere ejendomsvurderinger, og med bibeholdelse af de 9 promille mener vi også at vi i hvert fald i overvejende grad har imødekommet andre formueejere, nemlig de selvstændige erhvervsdrivende inden for industri, handel og håndværk; det er nemlig ikke disse grupper, der særlig kendetegner intervallet fra 3 mill. kr. og derover.

Ud over de her nævnte motiver beror vor deltagelse i ændringsforslaget på den helhedsbetragtning, at de forøgede byrder skal bæres med rimelig hensyntagen til de forskellige befolkningsgruppers bæreevne. Hvis der skal være mening i regeringens udspil — og det går vi ud fra der skal — bør man efter vor opfattelse ikke på dette område hage sig fast i principielle ønsker og bidrage til den opfattelse, at komplekset af lovforslag har slagside, ved at begunstige bedre stillede på dårligere stilledes bekostning.

Jeg vil ikke dermed udtrykke, at jeg generelt synes, der er sådan en udtalt tendens i regeringens forslag, men kun, at man på dette område har en virkelig god mulighed for at demonstrere sin gode vilje.

Ømann (SF):

Ændringsforslaget under nr. 1 går ud på, at der ikke skal gennemføres en ajourføring af dødsbopeskatningen. Det er, som om det er de døde, der har størst krav på lempelse,

eller de arvinger, der rives om arven. Det er naturligvis ikke min opfattelse; jeg kan ikke stemme for dette ændringsforslag, men synes, der i lovforslaget er tale om en rimelig ajourføring.

Der er under nr. 3 stillet et ændringsforslag, som er aldeles uansvarligt. Det betyder simpelt hen total ændring af formuebeskatningen, sådan som det er fremsat. Hvad går det nemlig ud på? Ja, det går ud på, som det så smukt hedder, en særbeskatning af ægtefæller, for så vidt angår formue. Dertil må jeg sige, at det først og fremmest er vigtigt at lave en særbeskatning angående indkomsten, men netop i denne situation er det rigtignok interessant, fordi dette ændringsforslag vil koste ca. halvanden hundrede mill. kr., og det er vel altså ikke lige på det område, man skal smide pengene ud.

Jeg kan derfor ikke anbefale dette ændringsforslag og skal anbefale, at man stemmer imod det, men kan anbefale ændringsforslag nr. 2, hvor der tilsigtes det samme provenu, som den tidligere regering havde tilsigtet med sin ajourføring af formuebeskatningen.

Nu er det jo et spændende forslag, dette her: den foregående regering gik jo af, da man stemte om et forslag om de samme emner. Jeg må nok sige, at nu bliver det spændende at se, hvordan det går med ændringsforslag nr. 2; det går nok slet ikke så dårligt, men alene det, at man kan være i tvivl, at der i virkeligheden findes en halvdel af medlemmerne i dette ting, der ikke har forstået, hvad valget drejede sig om! Valget drejede sig om, at man var gået for vidt med hensyn til trækprocenter og med hensyn til den direkte indkomstskat, og så må jeg nu nok sige, at det er mere end let-sindigt, at man nu stiller forslag på forslag, nu dette i dag om formueskatten, de tidligere om ejendomsskatterne, som solder pengene op og ikke fører alle ressourcer hen til en lempelse af indkomstbeskatningen.

Jeg håber, at ændringsforslag nr. 2 vedtages, og det er naturligvis også bestemmende for, hvorledes vi vil stille os til lovforslaget, når det kommer til afstemning ved tredje behandling.

Jens Møller (KrF):

I det store og hele går kristeligt folkeparti ind for regeringens forslag; det er kun nr. 6,

[Jens Møller.]

vi har nogle betænkeligheder ved, og det er i forbindelse med de stillede ændringsforslag.

Jeg vil gerne først sige lidt om ændringsforslag nr. 3, som er stillet af fremskridtspartiet og de konservative. Under første behandling var det os fra kristeligt folkepartis side, der rejste spørgsmålet om diskrimineringen mod ægteskabet og spørgsmålet om, hvorvidt det kunne lade sig gøre at få loven lavet om, sådan at ægtefolk ikke blev dårligere stillet i denne forbindelse end folk, der levede papirløst sammen. Det hænger sammen med vort principielle mål i den forbindelse, og det står stadig fast.

Vi har så forhandlet spørgsmålet på forskellig måde, og vi er blevet overbevist om, at der er mange ting, der hænger sammen med dette problem. Der sidder jo et udvalg, Poul Dahlgaard-udvalget, som arbejder med hele sambeskatningsproblemet; der er spørgsmålet om afkast af formuen, der er spørgsmålet om særeje osv. osv.

Derfor mener vi, det ville være forkert på nuværende tidspunkt at låse os fast i en afgørelse af dette ene punkt, som måske kunne gøre det vanskeligt at få helheden løst. Vi mener, det er rigtigere at vente et år — og mere kommer det forhåbentlig ikke til at dreje sig om — end at få en løsning nu, der måske ikke fungerer godt. Vi har jo før set resultater af, hvad der sker, når man for hurtigt vil tvinge noget igennem — vi kan tænke på kildeskatten, eller vi kan tænke på stænkapperne i sin tid. Derfor mener vi, at det rigtigste også for familierne vil være at få dette rigtigt gennemarbejdet og få en løsning af det, der kan fungere på længere sigt.

Men dertil kommer, og det er vel nok det afgørende, at dette ændringsforslag indebærer en lempelse af formueskatten, idet det skattefri beløb i langt de fleste tilfælde vil blive hævet fra regeringens forslag 450.000 kr. til 900.000 kr. Det vil betyde 150 mill. kr. mindre i indtægt for staten.

Vi har naturligvis ikke principielt noget imod, at formueskatten bliver mindre, men der er her tale om en prioritering. I modsæt-

ning til fremskridtspartiet mener vi nemlig ikke, at man både kan spise kagen og alligevel beholde den. Hvis der virkelig er penge til skattelettelser, vil vi langt hellere anvende dem til lettelse af indkomstskatten, især på mellemindtægterne; det er dér, det virkelig er tiltrængt.

Altså for ikke at lave fejl, der kan blive svære at rette senere hen, og af sociale grunde vil vi stemme imod ændringsforslaget. Vi mener, at det på lidt længere sigt vil blive til størst gavn også for ægteskaberne.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 2, som er kommet fra socialdemokratiet, er vi enige i, at man bør have en progression, at man skal gå op til 12 promille for formuer over 3 mill. kr. Det er vi enige i, fordi vi mener, det giver en social afbalancering, og at det er med til at give staten indtægter, der vil gøre det nemmere at komme igennem med disse lettelse af indkomstbeskatningen.

Hr. Glistrup kommer med den indvending, at det ikke vil sætte forbruget ned hos disse rige personer. Konsekvensen af det må så være, at man lige så godt kunne lade være med at beskatte de rige. Det ville være en lidt mærkelig situation.

Vi kan altså gå ind for anden del af ændringsforslaget, den første del, hvorefter man vil ændre den af regeringen foreslåede bundgrænse på 450.000 kr. til 400.000 kr., er vi meget betænkelige ved. Det vil måske nok ikke betyde så meget for de fleste parcelhusejere, selv om der nok er adskillige i de lidt dyrere områder af landet, som kan komme i klemme dér, men det, vi især tænker på her, er de mindre erhvervsdrivende i by og på land, som er nødt til at have huse, maskiner osv. for at kunne passe deres erhverv. De har det hårdt nok i forvejen, og vi vil ikke være med til yderligere at vanskeliggøre situationen for dem.

Vi havde håbet, at det kunne ordnes sådan, at man kunne stemme om ændringsforslaget i to omgange. Så ville vi have stemt for det ene og imod det andet. Da det ikke kan lade sig gøre, vil vi undlade at stemme om ændringsforslag nr. 2 og så håbe, at vi

[Jens Møller.]

kan finde frem til noget i udvalget mellem anden og tredje behandling.

Kaj Hansen (DKP):

I dag kan vi konstatere, at der her i salen er meget stor omsorg for formueejerne her i landet. Der er fra mange sider udtalt velvilje over for at forhøje formuegrænserne, men da vi i fredags behandlede de lovforslag om en engangshjælp til folke- og invalidepensionisterne, var der ikke den samme velvilje.

Ændringsforslag nr. 1 kan vi ikke støtte, idet vi ikke finder, at dødsbopeskattningen er urimelig.

Om ændringsforslag nr. 2, der går ud på at hæve den gældende formuegrænse til 400.000 kr., vil jeg sige, at vi havde gerne fastholdt en grænse på 300.000 kr. i betragtning af de store befolkningsgrupper med mindre indtægter, som netop økonomisk er trængt hårdt i denne tid. Når vi alligevel vil overveje dette ændringsforslag positivt, skyldes det to ting. For det første, at der i ændringsforslaget endvidere indgår, at beskatningspromillen for formuer på over 3 mill. kr. skal sættes op fra 9 promille til 12 promille, og det synes vi er noget rigtigt og noget positivt, som vi gerne vil medvirke til.

Dernæst spiller det også ind i vore overvejelser, at den forrige regering væltede på et forslag om formuegrænserne, og vi ser gerne, at den samme skæbne vil overgå denne regering.

Ændringsforslag nr. 3 skulle gå ud på at give kvinden ligeberettigelse med hensyn til formuebeskatning, og hr. Glistrup talte meget rørende om dette. Men vi hopper nu ikke på den limpind og slet ikke i den udformning, det har fået her. Det er dog et mærkeligt sted at begynde. Det er jo sådan, at hvad angår de sociale ydelser, finder der netop en sambeskatning sted til skade for de ægtepar, der modtager de sociale ydelser. Jeg vil da gerne sige til de partier, der gerne vil være med til at skabe ligeberettigelse, at vi er absolut hjemme på det område, og vi forventer imødekommenhed over for dette spørgsmål, når vi kommer frem til det.

Men nu vi er ved formuerne, synes jeg også, man skulle overveje en anden ting. Jeg tror, man skulle overveje en engangsskat på de store formuer, det er noget, der

før er gennemført her i folketinget. Det kunne være, at en sådan engangsskat på de store formuer bl. a. kunne bidrage til, at vi kunne lette i den anden ende, f. eks. hvad angår hjælp til folke- og invalidepensionisterne, og det bliver også snart meget aktuelt med en særlig hjælp til dem, der nu er ramt af arbejdsløshed.

Jeg skal kun kort sige til slut, at vi kan ikke medvirke til ændringsforslag nr. 1, at vi er positivt indstillet over for ændringsforslag nr. 2, og at vi ikke kan medvirke til ændringsforslag nr. 3.

Mølgaard (DR):

Jeg skal ikke gøre nogen hemmelighed ud af det forhold, at retsforbundet ingen som helst sympati har for formueskatten i princippet. Hvis visse forudsætninger var indfriet, ville vi gerne medvirke til skattens totale afvikling.

Hvorfor skal de arbejdsskabte værdier, der puttes i en strømpesok og opbevares til senere brug eller eventuelt sættes i sparekassen, beskattes nok en gang? Hvorfor skal de bøsse til samfundsgildet nok en gang? Det virker opspæringsdræbende, det virker initiativdræbende og ud fra enhver betragtning urimeligt.

Hvis der havde foreligget visse andre forudsætninger end dem, der faktisk er til stede, hvis der f. eks. var politisk udsigt til, at regeringen ville gøre noget alvorligt ved de opsparede midler, som ikke stammer fra produktionen, men som blot er arbejdsfrie værdistigninger, monopolgevinster, jordværdistigninger, da ville retsforbundet gerne have medvirket til en lempelse af formuebeskatningen. Men det er øjensynlig ikke tilfældet. Det blev opklaret i det politisk-økonomiske udvalg forleden dag, og det er blevet refereret i adskillige dagblade, at regeringen bestemt ingen planer har om noget som helst indgreb over for de kolossale, helt urimelige jordprisstigninger, som finder sted.

På den baggrund er der altså ikke udsigt til, at der gribes ind over for disse formueværdistigninger, og vi må erkende, at det er arbejdsfrie værdistigninger, der først og fremmest giver grundlaget for formuestigningerne. I betragtning af denne situation mener vi fra retsforbundets gruppes side ikke, at vi kan gøre andet end at tilslutte os

[Mølgaard.]

det af de foreliggende forslag, der lempes mindst, men dog klækkeligt. Ikke mindst i betragtning af, at indkomstskatteprovenuet samtidig kan konstateres at være steget med 68 pct. siden 1970, må vi på dette område være tilbageholdende med lempelsestrangen. Alle de forslag, der ligger på bordet her, er udtryk for en lempelse i forhold til det bestående, bortset fra når det gælder formuer på over 3 mill. kr., og blandt disse forslag foretrækker vi forslaget om at sætte stærkest ind over for de største formuer i erkendelse af, at elementet af arbejdsfri gevinst i disse formuer vel nok er størst.

Vi tilslutter os derfor ændringsforslag nr. 2 til regeringens lovforslag, som går ud på at hæve den skattefrie formuebundgrænse fra 300.000 kr. til 400.000 kr. og at hæve beskatningen af de største formuer fra 9 promille til 12 promille for beløb ud over 3 mill. kr.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 3, der er fremsat med henblik på at skabe formueuddeling inden for ægteskaberne, må vi i betragtning af de forhåndenværende forudsætninger sige nej til at medvirke til den kolossale lempelse, som dette forslag indebærer. Under andre forudsætninger ville vi principielt tilslutte os et forslag af denne art, jfr. mine indledningsbemærkninger.

Endelig med hensyn til ændringsforslaget til regeringens forslag om dødsbøbeskatningen er det med overordentlig stor beklagelse, man må konstatere, at regeringens forslag om forhøjelse af procentsatsen fra 35 pct. til 40 pct. faktisk er en ajourføring i forhold til det niveau, indkomstbeskatningen i øvrigt er nået op på herhjemme. Skulle vi få det bevæget ned igen i en sådan grad, at vi kunne få dødsbøbeskatningen ned på 30, 20, 10 eller 0 pct., medvirker retsforbundet gerne, men der må være ligevægt imellem beskatningen på det og det andet område her, og derfor må vi afvise ændringsforslaget til regeringens forslag på dette område.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg takker de ordførere og partier, der har givet tilslutning til regeringens lovforslag, men derudover er der også grund til at sige, at der fra andre ordføreres og andre partiers side blev brugt mange forskellige motiveringer for, hvorfor man ikke lige

netop i den givne situation kunne tiltræde regeringens forslag. Jeg tænker ikke mindst på den motivering, som blev brugt af hr. Mølgaard fra retsforbundet, som principielt var imod formuebeskatningen, men i den givne situation ville stemme for en skærpelse af formueskatten.

Hr. Grünbaum henviste til min fremsættelsestale og bemærkningerne om, at jeg søgte en tilpasning til udviklingen på det beskatningsmæssige område. Det er rigtigt, og det ligger også i lovforslaget med hensyn til dødsbøbeskatningen. Hr. Grünbaum accepterer jo også, at der er tale om en rimelig tilpasning, idet proportionalskatten, som før var på ca. 35 pct., er steget til omkring 40 pct., og det svarer til forhøjelsen fra de 35 pct. til de 40 pct. med hensyn til dødsbøbeskatningen. Jeg vil altså gerne understrege, at den forudsætning, der lå i fremsættelsestalen, i lovforslaget fra regeringens side, er opfyldt.

Med hensyn til stædighed kan man jo diskutere vidt og bredt, hvem der er stædig i en given situation. Jeg vil dog bede om, at man, når man diskuterer disse saglige ting, ikke så meget taler om stædighed, men prøver at foretage en vurdering af, om de forslag, der behandles, ikke har et rimeligt sigte, om ikke der er en saglig baggrund for, at netop formueskattegrænsen er sat til 450.000 kr., og at man fastholder de 9 promille. Der er ikke tale om en nedgang i provenuet. Det er, som om man vil give offentligheden det indtryk, at regeringen har foreslået en nedgang i det formueskattemæssige provenu. Der er tale om en stigning i skatteprovenuet på 40 mill. kr. i forhold til nu.

Fra regeringens side må vi afvise alle tre ændringsforslag. Vi finder ikke, det er rimeligt på nuværende tidspunkt at forhøje formuebeskatningen. Jeg er helt enig med mit partis ordfører, hr. Jens Foged, som gav udtryk for, at egentlig har vi den principielle opfattelse, at man snarere burde slække på formuebeskatningen. Formuer beskattes på mange andre måder end gennem formuebeskatningen, og hvis man begynder ligesom at vurdere helheden i den samlede beskatning, vil det resultat, man kommer frem til, være af en lidt anden karakter.

Hr. Glistrup spurgte, hvad de 150 mill. kr. i provenutab, der fremkom ved at dele

[Finansministeren.]

ægtefællers formuebeskatning, var i forhold til. Det er i forhold til regeringens lovforslag. Det vil sige, at de 360 mill. kr., som regeringsns forslag vil indbringe i formuebeskatning, hvis man deler ægtefællebeskatningen, vil falde til 210 mill. kr., og selv om vi kan have megen sympati for tanken om denne deling, tror jeg, det ville være uklogt og urigtigt på nuværende tidspunkt at gennemføre et sådant forslag. Jeg tror, trods hr. Glistrups nedsættende bemærkninger om Dahlgaard-udvalget — dem vil jeg gerne lade stå for hr. Glistrups egen regning — at det vil være både nyttigt og fornuftigt, at alle disse mange problemer om sambeskatning af ægtefæller og andre personer tages op til en nøje vurdering og undersøgelse.

Det er altså ikke sådan, at vi fra regeringens side vender os imod en sådan vurdering og en sådan undersøgelse, tværtimod. Jeg tror at kunne sige, at der er mange områder inden for vor skattelovgivning, der trænger til ændringer og mere hensigtsmæssige ordninger, og som et led i den videre vurdering må naturligvis også dette specielle problem gå ind, men jeg må fraråde, at man på nuværende tidspunkt går ind i en sådan ændring af vor formuebeskatning, der medfører et så stort provenutab. Jeg tror, det vil være uansvarligt, og det vil være urimeligt på baggrund af mulighederne for med så kort varsel at foretage en tilbundsående undersøgelse.

Jeg må altså på regeringens vegne afvise alle tre ændringsforslag, og jeg henstiller, at man stemmer disse tre ændringsforslag ned.

Glistrup (FP):

Hr. Jens Møller har så ret i det, han begyndte med at fremhæve. Meget få i dette ting, om nogen, har som han i den grad talt og talt om, at lovgivningens regler om straf på ægteskab skal ophæves. Så kommer hr. Jens Møller for første gang i sit liv i den situation, at han og hans parti kan stemme for eller imod en af lovgivningens regler om straf på ægteskab, og så får vi at vide, at hr. Jens Møller stemmer imod, stemmer for at bevare straffen på ægteskab. Hr. Jens Møller siger, at det afgørende for ham er, at det ville koste 150 mill. kr. at ophæve straffen på ægteskab på dette område. Hvad er pri-

sen for, at hr. Jens Møller kan gå med til, at straf på ægteskab skal bortfalde? Er det 20, 40 eller 70 mill. kr.? Det er en besynderlig argumentation at høre fra kristeligt folkepartis side.

Hr. Jens Møller sagde, at han også havde nogle mere sekundære betragtninger til støtte for, at vi skal bevare straffen på ægteskab, nemlig at der er nogle andre regler om afkast af formue, om særeje o.lign. Men de har intet at gøre med det foreliggende forslag.

Det er aldeles forkert, når hr. Jens Møller tror, at det har noget som helst med denne problemstilling at gøre. Det er at gå helt uden om problemet. Hr. Jens Møller sagde: ja men hvis vi nu afgjorde tingene forkert, kom vi så ikke ud i en kildeskatteskandale eller en stænklappeskandale igen? Nej, hr. Jens Møller. En af de mange geniale ting i ændringsforslag nr. 3 er, at det uden nogen som helst uheldige konsekvenser kan gennemføres med virkning udelukkende for året 1973, og derefter kan man lave hvilken ordning som helst for 1974. Det forvirrer ikke befolkningen, der er ingen ulemper i denne henseende. Hr. Jens Møllers argumentation for, at man skal bevare straffen på ægteskab, har absolut intet på sig. Hr. Jens Møller er tilhænger af at bevare straffen på ægteskab. Det er den eneste konklusion, man kan drage af det indlæg, vi hørte fra hr. Jens Møller her.

Hr. Hagen Hagensen sagde, at det var helt ved siden af, når hr. Jens Foged anførte, at det ville medføre kaos, hvis man gennemførte ændringsforslag nr. 3. Det var i hvert fald ikke for stærkt sagt fra hr. Hagen Hagensens side. Der vil ikke komme det mindste kaos, og hr. Jens Foged kunne da heller ikke andet end komme med almindeligt holdte betragtninger uden noget som helst konkret til støtte for, at hr. Jens Foged anbefalede at stemme imod ændringsforslag nr. 3. Hr. Jens Foged talte om alle de konsekvenser, det ville medføre. Det vil ikke medføre mere end én eneste konsekvens, og den ene konsekvens går end ikke på tre små ord. Nej, den går kun på to små ord. Den eneste konsekvens af at stemme for ændringsforslag nr. 3 er, at vi skal have fjernet to små ord, nemlig ordene „og formue“ i slutningen af kildeskattelovens § 4,

[Glistrup.]

stk. 1, sidste punktum. Derfor er hr. Jens Fogeds argumentation imod ændringsforslag nr. 3 forkert.

Så er der mere ræson i det, som hr. Bernhard Baunsgaard og den kommunistiske ordfører med ensartet ordvalg siger: det var da et mærkeligt sted at begynde. Ja men vi skal begynde et sted, og det er det eneste sted, hvor folketetinget teknisk kan begynde med virkning for 1973. Det er ved at lempe straffen på ægteskab, lempe straffen, underordningen af kvinder i forhold til mænd. Det er det eneste sted, hvor det kan nå at få virkning for 1973.

Det var derfor deprimerende at høre debatten om ændringsforslag nr. 3, men en mandelgave var der dog i det, nemlig hr. Jens Fogeds tilsagn om, at før tinget rejser på juleferie, har tinget løst og vedtaget love om klaring af sambeskatningens problemer. Det var et løfte, som vi tager til os med glæde, hr. Jens Foged. Men pas nu på, at vi ikke derved er kommet til at love mere, end vi kan holde.

Vedrørende ændringsforslag nr. 1 fik vi fra makkerparret hr. Ømann og hr. Mølgaard en fuldstændig uændret røst fra fortiden, nemlig at man skal ajourføre. Det var sådan, man i fortidens Danmark, som Danmark var før den 4. december 1973, talte om indkomstskatteforhøjelser: „vi skal ajourføre“. Lad os håbe, det er sidste gang, at dette hånlige ord om at forhøje indkomstskatteudskrivningen i Danmarkshistorien er brugt. Det er en epoke, der er gået i graven, at indkomstskatteforhøjelser bare forsvares med det væmmelige ord „ajourføre“. Nu må den tid være forbi, som hr. Ømann så rigtigt fremhævede i anden forbindelse.

Valgets tale var, at indkomstskatteprocenter ikke mere skal gå opad, nu skal indkomstskatteprocenter gå nedad. Der er ikke nogen som helst rimelig grund til, at arvinger i den mest betrængte økonomiske situation, man kommer ud for i livsløbet, skal være de sidste, der skal undgælde for, at indkomstskatten skal ajourføres, skal forhøjes, og hr. Hagen Hagensens begrundelse for, at det konservative folkeparti også stemmer for denne forhøjelse af indkomstskatten, nemlig at når vi nu regulerer nogle bundfradrag, så gør det ikke noget, at vi sætter indkomstbeskatningen op, er ganske

og aldeles blottet for logik. Det her er en forhøjelse af indkomstbeskatningen af dødsboer med $\frac{1}{7}$, for så vidt angår den del af dødsboers indkomster, der belægges med indkomstskat. Derfor er hr. Hagen Hagens argument for at stemme for denne indkomstskatteforhøjelse aldeles uden hold i virkeligheden.

Vi stemmer imod, at indkomstskatter forhøjes, også fra 35 pct. til 40 pct.

Jens Møller (KrF):

Jeg må konstatere, at hr. Glistrup enten ikke har kunnet eller ikke har villet forstå, hvad jeg sagde i mit første indlæg. Jeg skal dog ikke gentage det, for jeg tror, at de fleste andre har forstået det udmærket.

Sagen er den, at der kan godt være noget, man vil af hele sit hjerte uden derfor at ville det for enhver pris. Den lettelse af formuebeskatningen, som vil fremkomme ved hr. Glistrups ændringsforslag, er ganske væsentlig. Det er en lempelse, der vil ske også for de allerstørste formuer, en lempelse på ca. 4.000 kr. om året. Det kan godt være, hr. Glistrup ikke synes, det er ret meget, men mon ikke vore folkepensionister og andre vil synes, at det er temmelig meget at lette de store formuer med?

Jeg synes i øvrigt, det er helt urimeligt at kæde ægtefællebeskatningen sammen med en voldsomt asocial lempelse af formuebeskatningen, som også gælder for de allerstørste formuer. Lad os holde de to ting ude fra hinanden.

Mølgaard (DR):

Jeg kommer lige til at tage ordet for at sikre, at finansministeren og retsforbundets gruppe ikke går fejl af hinanden.

Finansministeren bemærker, at det var dog en ejendommelig konklusion at nå frem til, at man vil skærpe formueskatten, når man har det principielle udgangspunkt, at vi er imod formueskatten.

For det første er der ikke tale om at skærpe, men at lempe, dog knap så meget, som finansministeren går ind for. Når jeg anførte, at det egentlig var retsforbundets gruppes ønske at få formueskatten afskaffet, var det under den udtrykkelige forudsætning, at man virkelig satte ind over for de urimelige formuetilvækster, der sker, fordi jordprisstigningerne får lov at ske aldeles uhæmmet.

[Mølgaard.]

Skulle vi have misforstået regeringens indstilling til jordværdistigningerne, skulle det forholde sig sådan, at regeringen vil gøre noget ved jordspekulationen, ved disse urimelige formuetilvækster, nu vel, så havde vi et andet grundlag, så havde vi nok også fundet en anden stilling, og så kunne vi snakke om lempelse på formueskattens område.

Eva Gredal (S):

Jeg synes ikke, det, hr. Glistrup her har sagt, skal stå uimodsagt. Hvis hr. Glistrup tror, at han fører kvindesag på dette spørgsmål, tager han fejl. Det, hr. Glistrup vil, er alene at begunstige de store nettoformuer, men det skal betales af nogle, og det er bl.a. af de kvinder, som har betydelig mindre indtægter. Hr. Glistrup skal ikke tro, at han er bannerfører for kvindesagen her i folketinget.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg synes også, at hr. Glistrup kun gentog, hvad han sagde i første omgang, og der er mange problemer involveret i den ændring af formuebeskatningen, som hr. Glistrup og de konservative foreslår. Jeg tror ikke, man har overskuet konsekvenserne af, at det er de store formuer, man først og fremmest hjælper. Alle de mange problemer, der opstår løbende hen ad vejen, trænger til en nøjere undersøgelse, før man kaster sig ud i det.

Må jeg sige til retsforbundets ordfører, hr. Mølgaard, at jeg aldeles ikke har misforstået noget, men når hr. Mølgaard står herop og siger, at dette er en lempelse af formueskatten, må hr. Mølgaard vist have misforstået noget. Ændringsforslag nr. 2, som hr. Mølgaard vil stemme for, betyder et merprovenu på over 100 mill. kr. i forhold til provenuet sidste år. Hvis hr. Mølgaard kalder det en lempelse, så har jeg misforsået noget, det må jeg indrømme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 144 stemmer mod 27.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 84 stemmer mod 81; 7 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes med 128 stemmer mod 43; 1 medlem stemte hverken for eller imod.

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Forhøjelse af grundbeløb m. v.).

(Lovforslaget (nr. 46) findes i tillæg A. sp. 869, fremsættelsen i tidenden sp. 739).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Sammen med denne sag foretages de under punkterne 5-7 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v. (Forhøjelse af ydelser).

(Lovforslaget (nr. 47) findes i tillæg A. sp. 879, fremsættelsen i tidenden sp. 739).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Forhøjelse af grundbeløb og pensions-tillæg).

(Lovforslaget (nr. 48) findes i tillæg A. sp. 895, fremsættelsen i tidenden sp. 739).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister. (Forhøjelse af beløb til personlige fornødenheder m. v.).

(Lovforslaget (nr. 49) findes i tillæg A. sp. 887, fremsættelsen i tidenden sp. 739).

Lovforslagene sattes til forhandling.